

малката за ръка; тамъ идатъ двѣ приятелки, пригърнати една о друга и ту се спратъ и нетърпеливо поглеждатъ натамъ — не иде ли тѣхната дружка и, когато тази най-сетнѣ дойде — съюзътъ е сключенъ, по-силно отъ нашия смѣшенъ балкански съюзъ. И подеме се шепотъ и смѣхъ и пакъ шепотъ...

— Вуйчо, вуйченце! — заплашеа Вѣрка съ прѣстъ.

— Хо-хо-хо-хо! — изсмива се изъ цѣло гърло стариятъ офицеръ. — Бжди спокойно, мое дѣте: вуйчо ти е вече старъ — едно врѣме и той е вършилъ глупости — ехъ, едно врѣме . . . А сега гледайте пкъ момчетата: юначини! Единиятъ маха съ юмрукъ, другиятъ се брани съ линията; тамъ други се яздатъ безъ седло и безъ шпори; нататкъ споръ нѣкакъвъ, врѣва до Бога, ала се разтѣкмяватъ мирно и тихо, и врѣвата утихва; по единъ, по двама, по групи, игри и смѣхъ, и бой и смѣхъ — догдѣ бие звънецътъ: втурватъ се тогава отеднажъ всички тѣй, че заприщятъ вратата, и никой не влиза и никой не иска да отстѣпи; най-сетнѣ вратата се отприщва и съ тласкъ удря о стѣната, и всѣки намира мѣстото си: единъ пада, други прѣзъ него...

— Та то цѣло прѣдставление за тебе, вуйченце!

— Да, да. И затова кисна по цѣлъ день на прозореца. А да знаете колко тежко и мъчно ми става, когато влѣзятъ въ класъ, тия малки палячовци! Струва ми се дори, че и вратитѣ, и оградата на училището, и малкитѣ крайпжни дървета — всичко се мъчи, че нѣма тогава кой да ги блѣска и клати. Е, ами че ни ги прашатъ на училище пкъ за мое